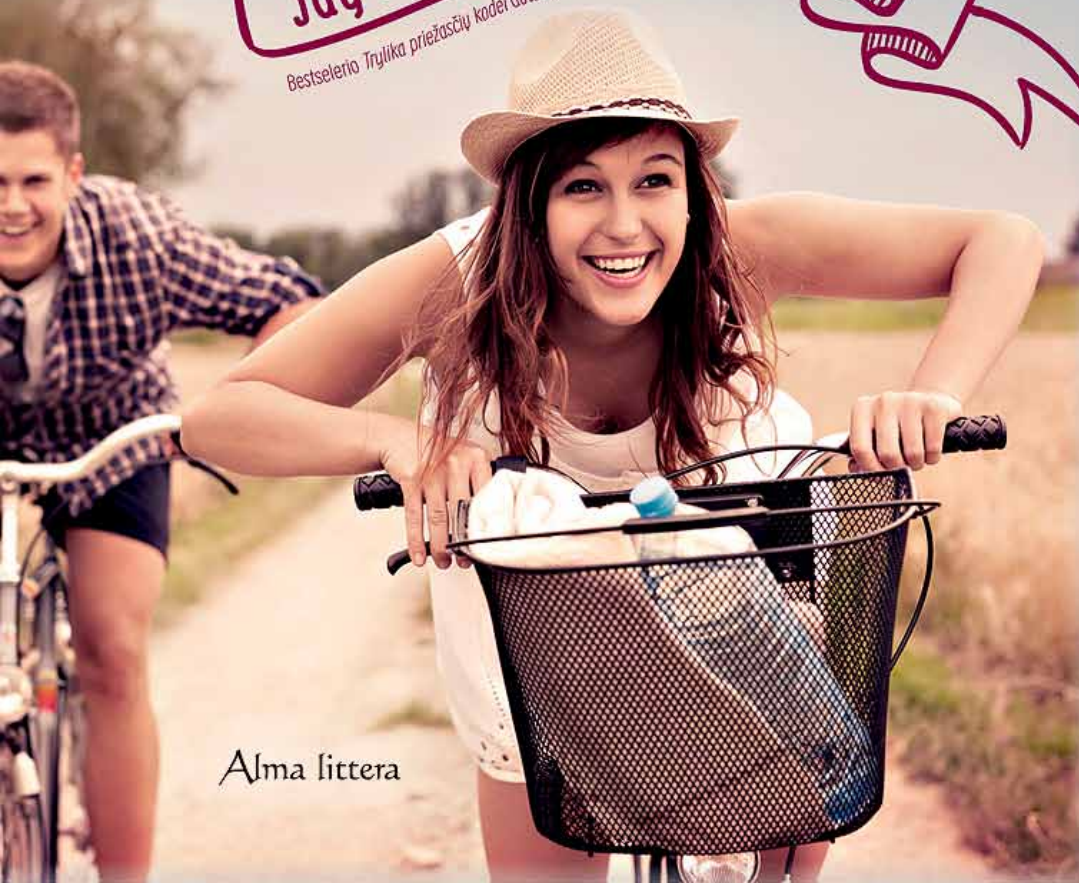

Jay Asher, Carolyn Mackler

Bestselerio Tryliką priežasčių kodėl autorius

Alma littera

1996 m. tik mažiau kaip pusė Amerikos moksleivių naudojami internetu.

Feisbukas bus išrastas tik po keleto metų.

Ema ir Džošas tuoj prisijungs prie savo ateičių.

sekmadienis

1://Ema

NEGALIU IŠSISKIRTI su Greihamu šiandien, nors ir pažadėjau draugams, kad padarysiu šitą vos tik su juo susitikusi. Todėl dabar tūnau savo kambarį ir tvarkau naują kompiuterį. O Greihamas mėto lėkštę parke kitapus gatvės.

Mano tėtis atidavė savo kompiuterį tarsi kokią dar vieną kaltės išpirkimo dovaną. Praėjusią vasarą, prieš persikeldamas su pamote iš centrinės Pensilvanijos į Floridą, jis atidavė man savo senos hondos raktus ir pradėjo naują gyvenimą. Jiems kaip tik gimė kūdikis, taigi man atiteko tėvo kompiuteris su *Windows 95* ir spalvotu ekranu.

Naršau po ekrano užsklandas ir tuo metu kažkas paskambina į duris. Palieku jas atidaryti mamai, nes vis dar neapsisprendžiu tarp plytų sienos ir vandentiekio vamzdžių labirinto. Tikriausiai ten atėjo ne Greihamas.

– Ema! – šaukia mama. – Atėjo Džošas.

Čia tai bent! Džošas Templtonas gyvena kaimynystėje, ir, kai buvom maži, nuolat nardydavom tarp mano ir jo namų. Savo kiemuose rengdavome stovyklas, statydavom tvirtoves, o

šeštadienio rytais jis atsinešdavo avizinės košės dubenėlį ir ant mano sofos žiūrėdavom animacinius filmus. Net mokydami si vidurinėje nuolat trainiojomės kartu. Bet staiga, paskutinį lapkritį, viskas pasikeitė. Mes su juo ir keliais draugais vis dar kartu valgom priešpiečius mokykloje, bet pas mane jis jau nėra buvęs kokį pusmetį.

Pasirenku ekrano užsklandai plytų sieną ir nulipu žemyn. Džošas stovi prie laukųjų durų ir stuksena į staktą nudrengto sportbačio nosimi. Jis mokosi viena klase žemiau už mane, tai gi yra dešimtokas. Jo plaukai tokie pat papurę ir šypsena tokia kaip visada, tik šiomet jau paaugo gal dešimčia centimetrų.

Matau, kaip mamos mašina atbula išvažiuoja keliuku. Prieš sukdamą gatvėn ji pasignalizuoja ir pamojuoja.

– Tavo mama minėjo, kad visą dieną nebuvai išlindusi iš kambario, – sako Džošas.

– Tvarkau kompiuterį, – atsakau, stengdamasi išvengti kalbos apie Greihamą. – Visai smagu.

– Jei tavo pamotė vėl pastos, – sako jis, – turėtum iškaulyti iš tėvo mobilųjį.

– Aha, teisybė.

Praėjusį lapkritį mudu su Džošu būtume nestovėję taip nejuokiai tarpdury. Mama būtų jį įleidusi ir jis būtų užlėkęs tiesiai į mano kambarį.

– Mano mama paprašė, kad atneščiau tau šitą, – sako jis ir atkiša kompiuterio diską. – Jei pasirašai, *America Online* duoda šimtą nemokamų valandų. Gavom paštu aną savaitę.

Mūsų draugė Kelanė irgi neseniai įsirengė internetą. Kai tik kas nors atsiunčia jai žinutę, ji suklykia. Pratūno palinkusi prie kompiuterio valandų valandas, bendraudama su kažkuo, kas tikriausiai net nesimoko Leik Foresto vidurinėje.

– Ar tavo šeimai jo nereikia? – klausiu.

Džošas purto galvą.

– Mano tėvai nenori interneto. Sako, kad tai tik laiko švaistymas, o mama mano, kad pokalbių svetainėse pilna iškrėpėlių.

Nusijuokiu.

– Tai ji nori, kad jį paimčiau *aš*?

Džošas gūžteli pečiais.

– Sakiau šitą tavo mamai, ji atsakė, kad gali pasirašyti, jei ji su Martinu irgi turės elektroninio pašto adresus.

Kiekvieną kartą išgirdusi Martino vardą, užverčiu akis. Mano mama už jo ištekėjo praėjusią vasarą, tikino, kad dabar tai jos tikroji meilė. Bet tą patį ji sakė ir apie Eriką, o viskas te-truko dvejus metus.

Paimu iš Džošo diską ir jis susikiša rankas į užpakalines kišenes.

– Girdėjau, kad gali užtrukti, kol įdiegsi, – sako jis.

– Ar mano mama nesakė, kada grįš? – klausiu. – Gal dabar kaip tik ir galim pasinaudoti telefono linija.

– Sakė, kad pasiims Martiną ir tada važiuos į Pitsburgą pažiūrėti kriauklių.

Labai neprisirišdavau prie savo patėvių, bet Erikas bent jau nevertė namų aukštyn kojom. Atvirkščiai – net įkalbėjo mamą auginti papūgas, todėl mano vaikystės metai buvo pilni paukščių čirpesio. Na, o Martinas įtikino mamą imtis rimto remonto ir namai prisipildė pjuvenų bei dažų dvoko. Neseniai buvo užbaigta virtuvė ir pakloti kilimai, o dabar tvarkoma pirmo aukšto vonia.

– Jei nori, – sakau norėdama užpildyti tylą, – gali kada už-eiti ir pamėginti tą internetą.

Džošas nubraukia nuo akių plaukus.

– Taisonas sako, kad tai baisu. Kad gali pakeisti visą žmogaus gyvenimą.

– Teisybė, bet jis taip pat mano, kad bet kuris „Draugų“ epizodas keičia gyvenimą.

Džošas nusišypso ir jau gręžiasi eiti. Jo galva užkliudo vėjo varpelius, kuriuos Martinas pakabino prie durų. Negaliu patikėti, kad Džošas jau kone metro aštuoniasdešimties. Kartais iš tolo aš vos bepažįstu jį.

* * *

ĮDEDU DISKĄ ir klausausi, kaip jis kompiuteryje sukasi. Pereinu įžanginius langus ir paspaudžiu „Enter“, kad įsidiegtų. Mėlyna skalė ekrane rodo, kad įdiegimas užtruks devyniasdešimt septynias minutes. Ilgesingai žiūriu pro langą į puikią gegužės popietę. Po pūguotos žiemos, šaltų ir lietingų pavasario mėnesių pagaliau ateina vasara.

Rytoj man bėgimo varžybos, bet nebėgiojau jau tris dienas. Žinau, kad tiesiog kvaila vengti susidūrimo su Greihamu. Juk Vagnerio parkas didžiulis. Jis nusidriekęs nuo miesto pakraščio iki naujųjų kvartalų. Greihamas gali mėtyti lėkštę bet kur. Bet jeigu jis pamatys mane, būtinai uždės ranką ant peties ir nusives kur nors aiškintis. Aną savaitę per išleistuves jis tiesiog neatstojo nuo manęs šokių aikštelėje. Net praleidau makareną su Kelane, Rubiu ir kitais draugais.

Dingteli, gal nutraukti diegimą ir paskambinti Greihamui, patikrinti, ar jis namie. Jei atsilieps, padėsiu ragelį. Bet Kelanė sakė, kad jau yra tokia tarnyba, kuri kai kuriuose telefonuose gali parodyti skambinančiojo numerį. Ne, reikia elgtis kaip suaugusiam žmogui. Negaliu amžinai slėptis savo kambaryje. Jei parke pamatysiu Greihamą, tai tik mostelėsiu ir sušuksiu, kad turiu bėgti toliau.

Persivelku šortais ir bėgiojimo liemenėle ir susuku savo garbanotus plaukus į kietą gumulą. Ant rankos užsisėgu grotuvėlį ir, išėjusi į kiemą, imu daryti tempimo pratimus. Džošo garažo durys atsidaro. Netrukus jis išnyra su riedlente.

Pamatęs mane sustoja ant keliuko.

– Ar jau pradėjai diegti?

– Aha, bet truks tūkstantį metų. Kur susiruošei?

– Į *Skate Rats*, – atsako jis. – Reikia naujų ratukų.

– Tai sėkmės, – palinkiu ir jis nuvažiuoja gatve.

Buvo laikai, kai mudu su Džošu kieme užtrukdavom ilgiau, bet dabar jau nebe. Nubėgu šaligatviu ir pasuku dešinėn. Perbėgusi savo kvartalą, pasuku į šalį, kur yra grįstas takas į parką. Įjungiu grotuvėlį. Kelanė man įrašė šitą bėgiojimo kokteilį – ten yra ir Alanis Morissette, *Pearl Jam* ir dar Deivas Metjusas.

Trijų mylių kilpą bėgu energingai ir greitai, patenkinta, kad nematau jokių lėkštės mėtytojų. Kai vėl priartėju prie savo gatvės, pasigirsta *Crash Into Me* gitaros akordai.

Nebe tavo lūpomis kartoju žodžius. *Visiškai nebe tavo*. Tos eilės man visada sukelia mintis apie Kodį Greindžerį. Jis treniruojasi vienoj komandoj su manim. Kiek vyresnis ir nuostabus sprinteris, įtrauktas į valstijos dvidešimtuką. Aną pavasarį, važiuojant iš varžybų, jis sėdėjo šalia manęs ir pasakojo apie koledžų skautus, kurie norėjo jį prisivilioti. Vėliau, kai netyčia nusižiovavau, jis leido man pasidėti galvą jam ant peties. Užsimerkiau ir apsimečiau mieganti, bet nuolat galvojau, *net jei ir netikiai tikra meile, dėl Kodžio galiu ir pakeisti tą nuomonę*.

Kelanė sako, kad aš dėl jo klystu, bet ne jai šnekėti. Kai vasarą ji susinešė su Taisonu, galėjai pamanyti, kad tai ji išrado meilę. Ji turi genijaus IQ ir nuolat rašo vedamuosius mokyklos laikraščiui, bet vis kalbėdavo – Taisonas šitą, Taisonas aną. Kai

po žiemos atostogų jis ją paliko, ji taip susmuko, kad dvi savaites net nelankė mokyklos.

Nors ir „džiūstu“ dėl Kodžio, vis tiek turiu gyventi savo gyvenimą. Pastaruosius du mėnesius vaikščiojau su Greihamu Vaildu. Mudu kartu grojame ir orkestre. Jis muša būgnus, o aš pučiu saksofoną. Jis turi dailius šviesius iki pečių plaukus, bet tas jo lindimas per išleistuves tiesiog erzino. Tikrai reikia kuo greičiau su juo baigti. O gal leisti, kad per vasarą viskas savime išsirutuliotų.

* * *

ĮKROVIMO SKALĖ vis dar mirguliuoja.

Nusimaudau duše, tada įsitaisau savo papasano kėdėje ir imuosi biologijos konspektų egzaminui. Šiomet iš biologijos mano pažymiai puikūs, tai mano stipriausias dalykas. Kelanė mėgino mane įkalbinti rudenį užsirašyti kartu su ja į biologijos kursą koledže, bet mane ten nelabai traukia. Nenoriu įtampos paskutiniaisiais metais.

Kai įdiegimas baigiasi, užverčiu knygas ir perkraunu kompiuterį. Surinkus AOL, modemas ima traškėti ir pypsėti. Kad jau prisijungiau, patikrinu, ar yra prieiga prie *EmmaNelson@aol.com*, bet šitas adresas jau užimtas. Taigi bus *EmmaMarieNelson*. Galop apsisprendžiu būti *EmmaNelson4Ever*. Dėl slaptažodžio apsvairstau kelis variantus ir išspausdinu „Milisentas“. Aną vasarą, kai Kelanė ir Taisonas buvo lipte sulipę, mudu su Džošu pasišaipydavom iš jų, apsimesdami, kad esam iki ausų įsimylėję vidutinio amžiaus pora – Milisentas ir Klarensė, kurie ryja mėsainius ir važinėja po miestą aplamdytu ledų furgonu. Kelanei su Taisonu tai atrodė visiškai nejuokinga, bet mudu su Džošu tiesiog kaifavom.

Spusteliu „Enter“ ir visas interneto ekranas, kurį mačiau Kelanės kompiutery, dabar pasirodo maniškiamė.

– *Sveiki!* – praneša elektroninis balsas.

Jau noriu rašyti savo pirmą žinutę Kelanei, bet ekranas nušvinta baltai. Iššoka langelis su mėlynu apvaudu, prašantis mane dar kartą įvesti savo adresą ir slaptažodį.

Išspausdinu „*EmmaNelson4Ever@aol.com. Milisentas.*“

Gal dvidešimt sekundžių ekrane jokio judesio. Tada baltas langelis pavirsta mažu mėlynu taškeliu ir pasirodo naujas puslapis. Jo viršuje mėlyna vėliava su užrašu *Facebook*. Ekranu centre užrašas „Naujienos“, o po juo man nepažįstamų žmonių nuotraukos. Po kiekviena jų trumpas užrašas.

Džeišonas Holtas

Mėgstu Niujorką. Jau suvalgiau du magnolijos pyragaičius!

Prieš 3 val. Mėgstu Komentarai

Keris Dinas Ir nepasidalijai su manim?

Noriu su šokolado glaistu ir pabarstais.

Prieš 2 val. Patinka

Mendė Ris

Tiesiog įsipainiojau į voratinklį ir visai neišsigandau.

Ohooo Valiooo!

Prieš 17 val. Patinka Komentarai

Lakstau po ekraną pele, žiūrinėdama nuotraukas ir užrašus. Visiškai nesusigandau, ką visa tai reiškia – „Padėtis“, „Draugų paieška“.

Galop kažkas po mėlyna vėliava priverčia mane sudrebėti. Šalia mažos pajūry sėdinčios moters nuotraukos parašyta

„Ema Nelson Džons“. Moteriai per dvidešimt metų, plaukai garbanoti, akys rudos. Man susuka pilvą, nes ta moteris atrodo pažįstama.

Per daug pažįstama.

Kai pele užeinu ant jos pavardės, balta strėlė pavirsta ranka. Spusteliu, ir lėtai atsidaroma kitas puslapis. Šį kartą jos nuotrauka didesnė ir pateikta tiek daug informacijos, kad net nežinau, nuo ko pradėti. Centre, šalia sumažintos tos pačios nuotraukos, matau:

Ema Nelson Džons

Manau nusidažyti sruogeles.

Prieš 4 val. Mėgstu komentari

Ten parašyta, kad Ema Nelson Džons lankė Leik Foresto vidurinę. Ištekėjo už kažkokio Džordano Džonso Jaunesniojo, gimusi birželio 24 dieną. Metai nenurodyti, bet birželio 24-oji – mano gimimo diena.

Paremiu rankomis galvą ir bandau kuo giliau įkvėpti. Pro atvirą langą girdžiu, kaip Džošas riedlente pardarda namo, ratukams stuksint per kiekvieną šaligatvio sandūrą. Nubėgu laiptais ir išpuolu pro duris, prisimerkusi nuo ryškios saulės.

– Džošai! – pašaukiu.

Jis privažiuoja prie manęs ir spustelėjęs sugauna riedlentę ranka.

Kad nesvyruočiau, įsikimbu į laiptelių turėklus.

– Kažkas atsitiko, kai įdiegiau tą internetą.

Džošas spokso į mane, tyloje skimbčioja vėjo varpeliai.

– Gal gali užlipti pas mane? – klausiu.

Jis žiūri į žolę, bet tyli.

– Būk geras, – prašau.

Su riedlente rankoje Džošas nueina paskui mane vidun.

2://Džošas

UŽLIPU PASKUI Ema laiptais pirštais skaičiuodamas nuo lapkričio iki gegužės. Jau šeši mėnesiai, kaip nebuvau pas ją namie – savo antruosiuose namuose. Kol pagaliau nuėjom į „Žaislų istorijos“ premjerą ir man gal be pagrindo pasirodė, kad ji nori būti daugiau negu draugė.

Bet ji to nenorėjo.

Įėjusi į kambarį Ema mosteli į kompiuterį.

– Štai jis.

Ekране užsklanda ir atrodo, kad vaikštai po mūrinių sienų labirintą.

– Gražu, – sakau jai ir atremiu riedlentę į komodą. – Vos girdėti, kaip ūžia.

Jos kambarys atrodo kaip ir anksčiau, išskyrus vazą su baltomis vystančiomis rožėmis ant komodos. Nuo lubų kabo keli raudono popieriaus žibintai. Netoli lovos dvi kamštinės lentos, prismaigstytos nuotraukų, kino ir mokyklos diskotekų bilietų šaknelių.

Ema papurto galvą.

– Labai atsiprašau, – sako ji ir susijuokia. – Tai labai kvaila.

– Kas kvaila?

Nubraukiu nuo akių prakaituotus plaukus. Nusipirkęs naujus ratukus, baptistų bažnyčios aikštelėje sutikau Taisoną. Tarp ryto ir vakaro pamaldų aikštelė tuščia, o asfalte yra kelios rimtos duobės.

Ema stovi prie savo kėdės ir pastumia ją man.

– Nuramink mane.

Atsisėdu, o Ema apsuka mane į ekraną.

– Pajudink pelę, – sako ji, – ir pasakyk man, ką matai.

Jaučiuosi nejaukiai, tik nesuprantu, ar dėl to, kad vėl esu jos kambary, ar dėl tokio keisto jos elgesio.

– Būk geras, – sako ir nueina prie lango.

Stumteliu pelę. Plytų siena sustingsta, paskui dingsta. Pasirodo puslapis su daugybe mažų nuotraukų ir užrašų, kaip kaleidoskope. Neturiu jokio supratimo, į ką žiūrėti.

– Ta moteris panaši į tave, – sakau. – Čia tai bent! – Pažiūriu į Emą, bet ji nosisukusi į langą. Pro ją matyti pievelė, taip pat kaip ir iš mano viršutinės vonios. – Na, ji ne *visai* tokia kaip tu. Bet jeigu būtum vyresnė, tai tikrai.

– Ką dar matai? – klausia Ema.

– Prie jos tavo pavardė, Džons.

Puslapis vadinasi *Facebook*. Jis netvarkingas, visur pripiešta ir prirašinėta.

– Jį padarei ne tu pati, ar ne? – klausiu. Šiomet aš lankau pirmą *Wordo* kursą, ten viskas apie kūrimą, kaitaliojimą, išsaugojimą kompiuteryje. Ema vienais metais aukščiau už mane, antrame *Wordo*.

Ji atsisuka į mane, antakiai pakelti.

– Turiu galvoj ne tai, kad to *nesugebėtum*, – sakau.

Atrodytų, Ema sukūrė šitą puslapį kaip klasės užduotį, sufantazavo savo pačios ateitį. Ji sako, kad Ema Nelson Džons

lankė mūsų mokyklą, dabar gyvena Floridoje ir yra ištekėjusi už kažkokio Džordano Džonso Jaunesniojo. Jos vyro pavardė skamba keistai, bet ji bent jau nepasivadino Ema Nelson Greindžer kaip tas vaikinys bėgikas. Arba Ema Nelson Vaild pagal savo dabartinį žaislinį berniuką. Juk ji, rodos, sakė žadanti su juo baigti.

Ema sėdi ant lovos krašto, suspaudusi rankas tarp kelių.

– Ką tu manai?

– Nelabai suprantu, kam tu visą šitą padarei.

– Ką nori pasakyti?

– Kada tai atsitiks?

– *Kas* kada atsitiks?

Ema prieina prie manęs ir žiūri į ekraną, dviem pirštais tapšnodama per lūpas. Jos plaukai krinta ant marškinių, matyti mažos vaivorykštės spalvų žvaigždės ant liemenėlės. Stengiuosi nežiūrėti.

– Džošai, neslapukauk, – sako ji. – Kaip tu tai padarei?

– Aš?

– Juk tai tu liepei man įsidiegti šitą diskelį, – sako Ema. Ji pasilenkia ir paspaudžia kompiuterio „Eject“. – Sakei, jis iš AOL.

– Taip ir buvo! – Parodau į ekraną. – Manai, kad aš moku tai padaryti?

– Tu turi daugybę mano nuotraukų. Gal vieną nuskenavai mokykloje ir...

– Ir pakeičiau, kad atrodytum vyresnė. Kaip tai padaryčiau?

Mano delnai ima prakaituoti. Jei tai padarė ne Ema, tai tada...

Patrinu rankas į kelius. Viena smegenų dalis šnibžda, kad tai galėtų būti puslapis iš ateities. Kita smegenų pusė rėkia pirmajai, kad ši nebūtų kvaiša.

Ekrane šypsosi Ema Nelson Džons, akių kampučiuose matyti plonos raukšlėlės.

Ema mosteli ranka į ekraną.

– Manai, kad tai virusas?

– Arba pokštas, – atsakau jai. Tada išimu iš kompiuterio diskelį ir apžiūriu. Gal kas mokykloje žino, kad Ema turi naują kompą, todėl ir sukūrė šitą atseit realų diskelį ir... įmetė į mano pašto dėžutę?

Ekrane pasirodo begalė trumpų sakinių, bėgančių centre. Jie parašyti Emos Nelson Džons, o jai atsako kiti.

Ema Nelson Džons

Manau nusidažyti sruogeles.

Prieš 4 val. Patinka Komentarai

Markas Eliotas Tik nieko nekeisk!

Prieš 57 min. Patinka

Sondra Makadams Padarykim tai kartu! :)

Prieš 43 min. Patinka

– Jei tai pokštas, tai nieko nesuprantu, – sako Ema. – Ką jis turėtų reikšti?

– Na, turima galvoj, kad jis iš ateities, – nusijuokiu. – Gal tai rodo, kad tu garsi?

Ema pratrūksta.

– Teisingai. O kaip aš išgarsėjau? Saksofonu? Bėgimu? O gal manai, kad aš pasaulinio garso riedutininkė?

Įsitraukiu į žaidimą.

– O gal riedučiai ateity bus olimpinė sporto šaka?

Ema klykteli ir suploja rankomis.